

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za čertert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 7. vel. serpana 1885.

List 32.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

Peta stopinja kerščanske modrosti.

Pravi pripomočki in sicer:

e) Varuj se hudega.

Naš Zveličar Jezus Kristus je pri neki priložnosti rekel: Otroci tega sveta so modrejši v svojem rodu, kakor otroci luči (Luk. 16, 8) in je resnico tega izreka tudi dokazal v priliki o krivičnem hišniku. Da je temu tako, se lahko še vsaki dan prepričamo, če opazujemo obnašanje posvetnjakov. V posvetno zaverovani ljudje vse storé, da svoj namen dosežejo in se pri tem ne dajo z nikakoršno težavo in nevarnostjo odverniti. Le pogledjmo lakomneža, po bogastvu hrepenečega. Noč in dan premišljuje, kako bi si imetje pomnožil in pridobljeno spravil in zavaroval. Prevzetnemu nobena pot ni pretežavna, noben pomoček preslab, če le more kviško zlesti in do veči časti priti. Pohotni in nečistnik le svojemu poželenju streže; za nobeno težavo se ne zmeni, nobene reči se ne sramuje! Podobno pri drugih grehih.

Zdaj pa pogledjmo temu nasproti, kako se za svoj namen, to je, za večno življenje poganjajo otroci luči, to je, pravični, pobožni kristjani. kaj storé ali terpé? Posvetnjaki vselej iščejo najzadnjih pripomočkov, da lože in popred do svojega namena pridejo; mi pa tako neodločno stojimo in ne vemo, česa bi se poprijeli! Posvetnjaki se skoraj brez počitka péhajo in trudijo, in jih nobena težava ne ostraši, kjer gre za kak časní dobiček, ali kjer veljá kaki zgubi se odtegniti; mi pa se na poti proti nebesom vsake majhne stvarice ustrašimo, in najmanjši skušnjava nas že podére.

Ljudje prav skerbno čuvajo svoje telesno zdravje, in če ga vendar le zgubé, kaj vse ne počnó, da bi ga zopet nazaj dobili. Kako pa mi delamo v obziru dušnega zdravja? Ali imamo tudi tako veliko skerb, gnado Božjo si ohraniti, ali če smo jo zgubili, jo v ss. zakramentih zopet pridobiti in s spokornim življenjem jo ohraniti? Ko bi mi le toliko in tako hotli za dušo skerbeti, kakor posvetnjaki skerbé za časno — naše zveličanje bi bilo zagotovljeno.

Neki mož, ki je za lekarno lovil gade in v tem imel tudi veliko spretnost, pa bi jo bil vendar enkrat

kmalo hudo skupil. Le velika previdnost ga je še rešila. Zgodba je znana.

Kaj je pač smertni greh družega, kot strupen gad. In kakor ti en sam gadov pik lahko smert prizadene, tako je en sam smertni greh zadosti, našo dušo vekomaj pogubiti. Kakor pa se je uni mož nevarnega lova tako navadil, da je en dan 150 gadov nalovil, tako se nekteri tako daleč zgubé, da smertnih grehov brez števil naredé, da ž njimi tako rekoč igrajo; ko bi vendar morali vedeti, da so v takem stanu v nevarnosti večnega pogubljenja. Uni mož je komaj čakal, da bi se strupenih gadov rešil, ki so ga obušali, tako bi tudi mi morali po vsacem smertnem grehu hiteti, da se rešimo grešnih vezí v zakramentu sv. pokore. In kakor se uni mož potem ni nikoli več v tako nevarnost podal, tako bi tudi nas žalostna skušnja morala spametovati, da bi nikoli več s smertnim grehom svojega zveličanja ne stavili v nevarnost.

Ali kako vse drugače se v resnici godi? Pamet in vera nam pravi, da nič nečistega v nebesa ne more, in da z grehi še nihče ni v nebesa prišel, — in vendar od greha ne nehamo. Pamet in vera nam pravita, da je strašno pasti v roke živega Boga in če nas smert v velikih grehih dobi, da je potem večno pogubljenje gotovo; — in vendar se tako malo in tako počasi prizadevamo, da bi se v ss. zakramentih grešnih vezí oprostili. Zares, otroci tega sveta so modrejši v svojem rodu, kakor otroci luči. Če hočemo namen doseči, moramo tudi pravih pomočkov se posluževati. V nebesa pa se drugače ne pride, kakor z nedolžnostjo, ali pa če je kdo nedolžnost z grehom zgubil, s pravo pokoro. In vendar nedolžno nismo živeli, pokore pa tudi ne maramo delati. Z grehom ne moremo v nebesa, pa ga vendar ne pustimo; pomočke znebiti se ga imamo, pa jih vendar ne rabimo! Ali je mar to modrost? Ali ni to največi neumnost?

Molitev.

O pridi, Bog sveti Duh, in uči me prave modrosti! Razsvetli mi um, da prav spoznam in živo občutim imenitno resnico, da z grehom nikakor v nebesa priti ne morem. Daj mi toraj, o Božji Duh, resničen in čezturni stud nad vsacim, posebno smertnim grehom, da se ga bolj bojim, kakor strupenega gada. In ker vém, da po tolikih grehih brez postavne pokore zveličan ne mo-

rem biti, Te prosim, o Božji Duh, omeči mi serce k pravi pokori in k resničnemu poboljšanju, da se svojih grehov v ss. zakramentih očistim, in potem vreden sad pokore storim. O Božji Duh, daj mi posebno to gnado, da bom v smertni uri vsih grehov očiščen, in varuj me posebno te največi nesreče, da vsaj v smertnem grehu ne umerjem. Amen.

Modroslovje.

XII. *)

Ne ravno veliko dni, marveč veliko mescev je že preteklo, dragi bralec, odkar sva se ločila v domačih pogovorih o starem-poganskem modroslovju. Ako so zavirali naju nemili časi, da se nisva mogla shajati, nisva s tem že za vselej pretergala prijaznega medsebojnega občevanja. Sedaj pa, o prijetnih počitnicah šolskih, ko so odlegle za dva meseca navadne skerbi, sem ti zopet na ponudbo, dragi moj! In kakšna je ta moja ponudba? Spominjaš se še morebiti, da sva se preselila bila lani v duhu v daljno pogansko preteklost in ogledovala najlepše umotvore človeškega uma: modroslovne nauke. A muditi se nisva hotela predolgo pri njih, vleklo naju je z nepremagljivo močjo dalje — tje, od koder nama se je svitila neka nerazumljiva luč. Ko sva popraševala stare modrijane, kaj da ta luč pomeni, odgovorili so nama, da mora biti to neka nebeška, božja luč, kajti že od nekdaj so pričakovali najmodrejši razsvitljenja, svetlobe in spoznanja od zgoraj. Da, da, svitlobe od zgoraj je pričakoval slabi človeški um in ta svitloba je tudi došla človeštvu. Večna Beseda je ta svitloba, je luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, ki hoče priti k tej luči. Ta svitloba nebeška — to veva iz zgodovine — se je razširila po vsem svetu in prestvarila, prenovila je človeški rod.

Prenovila je pa tudi vednost in umetnijo. Modroslovje je izmed vednosti prvo približalo se kerščanstvu, navzelo se je kerščanskega duha in sv. Cerkev je zato modroslovje sprejela za svoje dete, ga ljubeznjivo gojila, likala, bogatila, tako, da se smé dandanes sv. Cerkev imenovati skerbna redilna mati modroslovja. Žal, da je ta vednost po verskih nasprotnikih zašla na kriva pota, ali zato naj se ne ponašajo sedanji modroslovci s svojim modroslovjem in naj ne govoré, da je modroslovje vednost, ki priča zoper sv. Cerkev. Prašam le, kakšno bi neki bilo dandanes modroslovje, ako bi ga ne bila gojila sv. Cerkev? kje bi bil Platon, kje Aristotel? Njihova dela bi bila že davno pozabljena in brez sledú zgubljena. Cerkev se nikdar ni bala prave vednosti; kako bi jo sicer bila sama tako podpirala, tako skerbno varovala.

Resnica je, da je modroslovje po kerščanstvu veliko pridobilo, da se je začela za to vedo nova sijajna doba, ne sicer precej, ko je med svetom v prvih kerščanskih stoletjih še vse vrelo, pač pa pozneje, ko so se polegali boji in so utihnile razdivjane strasti. Resnica je, da se je modroslovje polagoma tako tesno spojilo z versko védo, da ste bili obe védi neločljivi. Resnica je, da je bila bogoslovna ali verska véda takrat v najlepšem cvetu, ko se je kot krasna roža opirala na svojo berhko spremljevalko — védo modroslovno.

Iz tega si lahko povzel, dragi bralec, o čem da se bodeva odslej pomenkovala. Kerščansko modroslovje bova ogledovala, prevdarjala, presojevala, pomudila se pa bova zlasti pri enem modroslovcu, ki se

kakor pervak odlikuje izmed drugih, pri sv. Tomažu Akvinskem. Zakaj — bodeš razvidel sam pozneje. Tu pa tam se bova tudi na kaj nekerščanskega ozerla, zlasti na modroslovje sedanjih časov, ki je popolnoma nekerščansko (izjemši, seveda, cerkveno modroslovje), da bova tem bolje spoznala, katero je pravo, katero napačno.

Se nekaj naj omenim, predno se podava v pravi razgovor. Kaj misliš ti, je li „Danica“ primeren list, da prinaša natiskano razlaganje modroslovsko? Ali je ta „rečena stvar“ za ljudski, poljudni list? Ali je taka tvarina za priproste bralce? — Brez pomisleka odgovorjam na vse te ugovore, ako jih kdo ima, in rečem: da.

Pervič mislim, da je tako obravnavanje modroslovne znanosti res za ljudski list. Zakaj da bi se ravno modroslovje ne dalo obravnavati poljudno, ako se dajo druge véde? In ne bojim se reči, da sem že djansko dokazal, kar terdim. In naj priznam kar naravnost, da ravno zato pišem te sestavke za ljudski list, ker moram pisati umljivo, domače, jasno. Ako se nam Slovencem posreči, da obogatimo nekoliko tudi modroslovno slovstvo, ne bomo imeli nikakega dobička s tem slovstvom, ako je temno, nerazumljivo, odurno; prizadevajmo se pisati lahko umevno! Tako bomo narod povzdigovali in zares likali. Nemci rabijo v svojih modroslovnih spisih tako nevkretno pisavo, da stane mnogo truda, preden se človek takemu pisanju privadi. Kako drugače pišejo pa Angleži, kako je vse jasno, razvidno, naravno! Zraven tega pa kažemo, da pišemo resnico, ako pišemo lahko umevno, ker ne zakrivamo svojih misli v preproge temnih stavkov, ampak govorimo, kakor govoré drugi božji ljudje. V letopisu „Matiče Slov.“ za l. 1884 je natisnjen spis: „o človeškem razumu“, ki je postal nekako zgodovinsko imeniten in je žugal v zadrego spraviti Matičin odbor. No, akoravno ne zastopam jaz nikake akademije, na katero se je skliceval pisatelj, vendar si vsojam reči, da tako pisati ne smemo, kadar modrujemo o jeziku starih Slovencev. Rad bi vedel, koliko bralcev je po mislih tega pisatelja prečitalo članek od začetka do konca.

Drugič mislim, da je taka tvarina vsakako za „Daničine“ bralce. Ali so res ti bralci tako priprosti? In ali tudi priprostim bralcem ne smemo dati orožja v roke, da se bodo mogli braniti, kadar napada kdo njih najdražji zaklad, sv. vero? Širimo med narod pravo vednost in dokažimo s tem, da tudi mi želimo in dajemo narodu omike. Menite li, da je ni omike, kakor pri onih, ki začno zametovati sv. vero in cerkev, kadar jim je kak lažnjiv jezik rekel, da so olikani? Naj ljudstvo naše vidi in se prepriča, kako da zamore priti do najviše omike in si prisvojiti vse véde, akoravno ohrani svojo katoliško vero in ostane v ponižnosti udano sv. Cerkvi.

Le pojdite druge podučevat, vi čudni narodni likarji in obraževalci. Na eni strani imate narod za ne-skušeno dete, kteremu bi se ne smela niti besedica povedati o nekterih resnicah, na drugi strani pa kvarite narod in mu podajate npravnega strupa. Narod naj postane zrel, naj začne misliti, da bode toliko ložej ogibal se zanj, ktere se mu stavijo na vseh straneh. Čudno vendar! Zakaj da bi narodu ne smeli podajati znanosti? Ali se bojimo za njegovo vero? Kakor da bi se naša vera morala bati véde! Ravno zato gladimo narodu pot do prave omike, prave véde, pravega spoznanja, da ga ne izvabijo pozneje slabi narodovi prijatelji na kriva pota. Neodpustljiva nemarnost bi bila, ako bi se ne brigali zlasti za ono vednost, ki zamore veri ali največ koristiti ali največ škodovati (kakor namreč kdo to orožje rabi), to je, za modroslovje. V naslednjih sestavkih se bodo čitatelji prepričali, da obdaja sv. Cerkev tudi lep

*) Prim. l. 1884, št. 46.

venec vednosti, videli bodo, kako so možje polni svetega znanja in svetne modrosti oklepali se sv. Cerkve, — dobre vodnice, videli bodo, kako so učenci svete Cerkve hrepeneli tudi po pravi svetni modrosti, vedoč, da jim mora ta le toliko lepa pot kazati do večne neustvarjene resnice.

Od veselja mi bije serce, dragi moj, ko nameravam govoriti o kerščanskem modroslovju. Skušal bom povedati vse kratko; toda če se mi tu in tam razvname beseda, oprostite ob taki priliki utegnem postati preveč gostobeseden, upam pa, da ne nerazumljiv. O, da bi se mi posrečilo vneti jih mnogo za tisto spoznavanje, ki nam odpira vse stvarstvo in po stvarstvu vodi do stvarnika, tisto spoznavanje, ki razgrinja pred nami naravo človekovo in h krati našo slabo naravo čisti, krepi, oblažuje!

Lešniki za brezverce in slaboverce.

(Dalje)

Večkrat se sliši očitane: „Poznam pobožnjake, kateri hodijo k spovedi in niso nič bolji, kakor drugi ljudje.“

Ta ugovor nikakor ne dokaže nepotrebe spovedi, temuč, 1) da dotični pobožnjak ni odkritoserčen, ali 2) da je v verskih resnicah slabo podučen, ker živi le v zunanosti, a ne zaide v notranje — v bistvo, ali 3) (kar je najgotovješe), da je tvoja sodba pristranska.

Človek ne neha biti človek, če je tudi kristjan; on ohrani slabosti in omahljivost naše revne, človeške, po grehu tako oslabiljene in omamljene nature (narave), zato se njegovo dejanje in nehanje ne vjema popolnoma z njegovimi načeli in sklepi.

Če tudi vera ne poboljša vsih napak naše nature, če tudi ne uniči na enkrat in popolnoma vseh naših nepopolnosti, jih vendar zmanjšuje in polagoma uničuje. Vera nas kliče neprenehoma na boj zoper naše hudo nagunjenje, ona nas v tem boji tudi podpira z vodili in drugimi sredstvi, kateri nas ne le boljšajo, ampak privedejo k popolnosti, kolikor jo nam doseči dopušča naša spačena natora.

Prebiraj in premišluj življenje svetnikov, in videl boš, da so bili v večini le dobri in pravi kristjani, in družega nič.

Odkritoserčne in pogumne duše odstranijo z rabo vodil in sredstev (n. pr. spovedi, molitve itd.), katere jim daje sv. vera, svoje napake, se poboljšajo, postanejo dobre in slednjič so popolnoma dobre.

Večina onih vekačev, kateri kričijo zoper pobožne, je desetkrat slabjeja od „pobožnih“ in vidi pezdir v očesu bližnjega, bruna v svojem očesu pa ne.

Luter Martin ni imel nič več pokoja, odkar je bil spoved opustil; zastonj je tintnik v steno metal, češ, satanu v glavo! Vest ga je le vedno pekla. Bil je prisiljen resnico spoznati in rekel je: „Noben človek ne vé, kaj nebeška spoved premore v tistem, kateri se mora velikrat boriti s hudobnim duhom. Jest sam bi bil že davno od njega premagan in zadavljen, ako bi me ne bila ta spoved ohranila.“ To bi kazalo, da on sam še ni bil do čistega opustil spovedi, ampak še le njegovi nasledniki; zdaj pa bi bil marsikteri pastor vesel, ako bi zamogel zopet spoved postaviti. Dandanašnji gosposki véliki tatovi, sleparji in goljufi so priče, kam človek pride, ki od Boga postavljeno in zapovedano spoved opuša.

Starši, ne vadite otrok lagati.

Na različne načine se utegne otrokom gerda navada — lagati, v serce vsaditi. To pa se godi zelo pogosto, kakor kažejo žalostni zgledi. Mnogo bi se dalo o tem govoriti, pa recimo le kaj ob kratkem.

Otroci se navadijo lagati, če se jim starši sami lažejo. Koliko laži se godi v navadnem življenju, katere otroci slišijo! Kolikokrat slišijo starše, ki naročajo poslom, da naj, ako ta in ta pride, reko, to in uno, samo resnice ne. Slišijo tudi, kako lepo včasi starši s človekom govoré, ko je pričujoč; ali ko odide, jamajo ga na vse kriplje obirati in opravljati! Kako škodljivo moč ima to do otrok?

Velikrat se starši otrokom sami lažejo, jim preté s tem, da pride ponje, ne vem, kaki mož, strah, kateri jih bode uzal, odnesel itd.

Tudi se jim lažejo, da jim bodo kako željo spolnili, da jih le potolažijo; ali pa žugajo strahovanje za kak prestopek, kar pa potlej ne spolnijo. Včasi pa še prav ostudno: ubil te bom! itd.

Mnogi v šali otrokom lažejo, ter se jim smeja, ker tako radi verjamejo. Zgodi se, da se otrokom naročé neresnični izgovori, zakaj da niso prišli v šolo itd.

Velikrat si starši z lažjo pomagajo, ako otroci po rečeh oprašujejo, kar jim nič mari ni, ali jim sploh nočejo povedati; toda otroci vendar le zvedo preje ali pozneje, da so bili nalagani, in njih zaupanje do staršev ali rednikov zginja. Kdo se bo potem čudil, ako pridejo otroci v kako neprijetno okolišino, da se ravno tistih pripomočkov poprijemajo, kakor njih starši.

Ni potreba se lagati, ako starši nočejo na vsa vprašanja otrokom odgovarjati, lahko se resnica prihrani, ne da bi se otrokom kaj povedalo, kar za nje ni koristno, ali bi jim bilo škodljivo.

Otrok mora imeti do staršev terdno zaupanje, njegovo pravilo mora biti: „Kar oče in mati pravijo, to je res!“ To tudi starši lahko dosežejo, ako se varujejo neresnico govoriti.

Gorjé, ako se otrok nauči lagati?

Kdor rad laže,

Rad krade!

Vse hudo iz laži izvira. Sv. Andrej Avelinski se je v Neapoli izučil pravoslovstva in je postal doktor pravice, pa tudi za mašnika je bil posvečen. Sprejemal je pravde, pa le v cerkvenih rečeh. V tem opravilu se je namerilo neki dan, da se mu je mala laž izmuznila. Nameri se, da potem naleti na besede sv. pisma: „Lažnjiva usta dušo umoré;“ nato ga je vest tako spekla, da se je pri ti priči odpovedal pravdarstvu in se je posvetil edino le duhovskim opravilom.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Msr. Mihaelu Potočniku

za zlato mašo 9. vélikega serpana 1885.

On, ki zvézd imena šteje,
Giblje vsih svetóv tečaje,
Nebnim truplom stavi meje,
Bitjem vsim življenje daje:

Vsadir svoj dan kal je mlad, —
Sedem — pol je že dekád. *)

*) Dekada je doba deseterih lét.

Berst za berstom kal poganja,
 Popje v lično cvetje zviija,
 Vsa podoba up naznanja,
 Kader solnce ga obsija;
 Vidi vsak, da kal berhek
 Lepi bode limbarček.

Glej, krilatec zdaj z višave
 Šine naglo na livado,
 Rahlo vzame iz gošave
 Upno to cvetico mlado,
 V Božji nógrad jo vsadi:
 „Tukaj cveti, limbar ti!“

Zdaj še le na zemlji pravi
 Limbar beli se nahaja,
 Solnčni žarek na višavi
 Z rajskim sladom ga napaja,
 Cvét za cvétom se goji,
 Blagi vonj v nebó puhti.

Limbar, s Solncem se zaročil,
 Vživaš Njega le sladkosti,
 Njemu cvét, sercé si zročil, —
 Evo, sreče ti zadosti:
 Tam si stavil šotor svoj,
 Tam je večni Ženin tvoj.

On, ki bil si mu posvetil
 Cvétko, cvét ino perésa
 V prvem svoj'ga bitja cvetu,
 Ni te spustil iz očesa:
 V bližnji si okrožja tir
 Sprejme višji te pastir.

Lilij Stvarnik pa v dobroti
 Spet na limbar ta pogleda,
 In pod stražne mu peroti
 Pride lilij lepa čeda,
 Ktero pase zvésto vnét
 Pet in trideset že lét!

Srečne lilije — device
 Slušajo pohlevne glase,
 Tvoje paše so ovčice,
 Ti hvaležne so vse čase;
 Ni nobena v brezno zmót —
 Ni prišla na krivi pot.

Papež, vse dobrote polni,
 Zvejo, kaj v Ljubljani beli
 Se godi — so zadovoljni,
 Zadovoljni in veseli:
 Limbar zalo oblečejo,
 Višnjevo okinčajo.

Ko pa vidiš, Mile blagi!*)
 V tej podobi lastno nravo,
 Sterni sile v dušni snagi,
 Serce dvigni na višavo,
 Kliči danes na okrog:
 Hvaljen bodi večni Bog!

Svitoslav.

Občni zbor

Vincencijeve družbe 19. julija 1885.

Hvaljen bodi Jezus Kristus. — Slavni zbor!

(Dalje in konec.)

II. Konferenca sv. Nikolaja. Konferenca sv. Nikolaja je imela v družbinem letu 1884/85 v Marijanišči 52 zborovanj, prvo je bilo dné 28. apr. l. 1884., zadnje pa dne 28. aprila l. 1885. Že drugo zborovanje je moglo izraziti najglobokejo žal zaradi britke zgube svojega predsednika dr. Janeza Gogala. Ubogi in sirote so zgubili svojega očeta. 15. maja je bila za pokojnim sveta maša v cerkvi presvetega Serca Jezusovega, katere so se vdeležili udje konference in dečki iz sirotišča.

K 36. zborovanju dné 29. decembra 1884 so prišli tudi milostljivi knez in škof prečastiti Višji pastir naše škofije dr. Jakob Misija, ki so Vincencijeve brate prijazno pozdravili in jim podelili škofovski blagoslov.

Konferenca si je pred vsem prizadevala podpirati družine z mnogimi otroci, katerim so redniki ali zboleli ali sicer prišli do tega, da si niso mogli kruha prislužiti; zlasti je skerbela za vzgojo otrok. Od vdove, katera ni mogla sama skerbeti za vzgojo otrok, je vzela in potem dala mlajšega otroka v deško zavetišče a starejšega v dobro stanovanje, katero plačuje blagajna, opoldne ima omenjeni deček hrano pri nekem Vincencijevem bratu.

Nekatere družine, katerim so se okoliščine zboljšale, so se zahvalile za daljno podporo. Rokodelčič, za ktereja je konferenca skozi štiri leta plačevala na dan po 6 kr. in za katerega je ud konference vsak mesec plačal 3 gl. 20 kr., je bil oproščen pri mojstru in si tako lahko sam služi svoj kruh.

Izmed podpiranih ubogih jih je umerlo v družbinem 7, med temi 7letni deček, vnuk uboge vdove, ki se je stegnil po jabelko v Ljubljano, a notri padel in utonil. Za vsakega umerlih se je brala sv. maša.

Dobrotniki, katerim se za ljubezen mnogoterno skazano izreka najtoplejša zahvala, tekmovali so s svojimi darili na blagor revnim. Za velikonočne praznike je dala kerčmarica pri sv. Janezu, gospa Omejec, in vinski tergovec gospod Juvančič vsak vedro vina, katero je razdelila prednica šolskih sester v Marijanišči na velikonočno nedeljo med revne te konference.

Udje konference niso skerbeli le za to, da bi ohranili telo in dušo ubogih, katere so prevzeli v skerb, a skerbeli so tudi za to, da bi sami sebe zboljševali in so se vdeleževali društvenih praznikov, a bili so tudi pri duhovnih vajah, katere je vodil v cerkvi presvetega Serca Jezusovega v postnem času od 16—19. marca misijonar vis. č. g. Urban Nežmah.

Naj Bog blagoslovi marljivi trud in prizadevanje udov te konference, da bodo rastli in napredovali v dobrem, Bogu v čast in svojim dušam v izveličanje.

III. Konferenca pri sv. Jakobu.

Kakor znano, obsega ta konferenca najubožnejši del mesta, fari sv. Jakoba in Trnovo. Predsednik kon-

*) Mile je po jugoslovankem 5. sklon in pomeni: o Mihael,

ferenci je bil mestni župnik, vis. č. g. Janez Rozman, ki po svoji službi najbolj pozná uboge svoje fare. Delavnih udov je pri tej konferenci 20. Podpiranih je bilo 132 strank, največ obitelji z več otroki. Med podpiranimi jih je umerlo pretečeno leto 10.

Ob enem s telesno podporo delila se je tudi duhovna miloščina, ubogi so bili opominovani, da naj izvršujejo svoje keršanske dolžnosti. Za jestvine in za druge potrebe izdalo se je 1174 gl. 59 kr.

Po prizadevanji konference je bila sprejeta 1 sirota v dekliško sirotišče, a v deško sirotišče sprejeti so bili 3 dečki, katerih stariše je konferenca podpirala, potem se je tudi nekaj obleke razdelilo med uboge, katere je sicer ta konferenca podpirala.

S tem sklepamo to kratko poročilo, ter Boga prav iskreno prosimo, da bi tudi zanaprej v nemal serca dobrotnikov k ljubezni do Boga, da bi enkrat pred Njegovim sodnim stolom najdlj usmiljenje in milost podpirani reveži in tudi tisti, ki jim skazujejo dobrote.

Z Marijaniščem v zvezi je deško zavetišče. To je tisto malo zernce Vincencijeve družbe, iz ktere je vzrastlo pozneje deško sirotišče. Letošnje število dečkov tega zavoda je bilo bolj pičlo, konec leta samo njih 6. Procvitanje njegovo je pa zastavljeno na denarne pripomočke, kakor dohajajo, kajti prosivcev se za to ne manjka, a zarad pomanjkanja potrebnih pripomočkov se jih ni moglo vzeti več, kakor zahteva pravo razmérje. Posebni dobrotniki so bili tu: Slavna kranjska hranilnica, ktera je velikodušno podarila 200 gl.; tisti gospodje peki, ki so spet preteklo leto brezplačno dajali kruha, kar se ga je za te dečke potrebovalo, pa gospodje mesarji, ki so po enkrat v tednu meso zastonj dajali; dalje več gg. župnikov iz bližnjih občin in vasi, n. pr. Tomačevo, Šmartno, Jarše, Polje, Hrušica, Bizavik, Vič, Ježica, Černuče, Dobrova in Reteče, ki so dali vsakoverstnega živeža, in gosp. Peter Majdič v Kranji, ki je daroval 10 vreč moke v ta namen. Vis. č. gosp. M. Malenšek — ima tu posebnih zaslug.

Ako soštejemo vse darove, kateri so preteklo družbino leto tukajšnji Vincencijevi družbi došli po posameznih razdelkih, imamo skupaj lepo svoto 16.739 gl. 44 kr.

Res, kaj velika dobrodelnost in mnogoobsežno delovanje, ki se za to številko prikaže na beli dan! A ravno dandanašnji je zlasti na svojem mestu, ko se verska vnémarnost čedalje bolj razširja in se keršanske dolžnosti opuščajo, s tim pa ob enem revšina raste in splošno siromaštvo. Tu se odpira široko polje delovanja Vincencijevi družbi. Da bi nji pa le tudi zmiraj več delovnih udov in prijateljev in podpornikov se pridružilo.

Konečno vsim sedanjim dobrotnikom, prijateljem in soudom iskrena hvala, priserčni: Bog plačaj!

Predsednik.

Iz Ljubljane, 30. mal. serp. 1885. (Poskušnja v dekliški sirotišnici.) Kako verlo napredovanje v uku in nrvnosti dosega dekliška sirotišnica v Lihtenturnovi hiši pod vodstvom usmiljenih sestra, zlasti prednice S. Johane in šolske ravnateljice S. Alojzije, je pokazala današnja slovesna skušnja, pri kateri so bili pričujoči premilostni gospod knezoškof dr. Jakob Misija, dvorni svetovalec Rudolf grof Korinsky, c. kr. deželni šolski nadzornik Jakob Smolej, deželni odbornik Karol Dežman, c. kr. okrajni nadzornik Blaž Horvat, nadzornik za keršanski uk kanonik Andrej Zamejic, prednik misijonarjev Ignacij Böhm, duhovni vodnik semeniški Janez Flis, in profesor Jožef Kronberger.

Sirote, 85 jih je, so se v keršanskem uku, slovstvu, številjenji, zemljepisji, zgodovini, rastlinstvu, gospodinstvu in petji, slovenski in nemški zares odlikovale in tudi na

vmesne vprašanja premilostnega gospoda knezoškofa iz vsih tvarin prav dobro odgovarjale. Posebno hvale vredno je, da imajo sirote vse zaupanje do vodstva in zgledno obnašanje, tako, da v treh urah med izpraševanjem le en otrok ni bil nemiren. Kakor je učenka premilostnega gospoda knezoškofa v začetku serčno pozdravila, tako se jim je konec izpraševanja sirotica prav priserčno zahvalila za čast, katero so sirotišnici s svojo pričujočnostjo skazali.

Po ginljivem opominovanji k stanovitnosti v pridnosti so premilostni gospod knezoškof še ogledali z drugimi gosti vred ročne dela sirotiških otrok, kakor tudi vso napravo v sirotišnici.

Na povabilo preblagorodne gospe grofinje Zofije Auersperg, rojene Chorinsky, prednice gospejskega društva, so se podali premilostni gospod knezoškof še v malo Lihtenturnovo hišo, kjer je dekliško zavetišče in šola za šivanje. Tukaj jih je pozdravila ena deklica po nemški ena pa po slovenski, na kar so tudi višji pastir v obeh jezikih otroke spodbadali k hvaležnosti in pokoršini, ter jih blagoslovili kakor tudi gospe odbornice in usmiljene sestre.

Po molitvi v kapeli pred svetim Rešnjim Telesom v tabernakeljnu in po hvalnih besedah do prečast. S. Leopoldine vélike prednice usmiljenih sester v Ljubljani, so vidoma oveseljeni premilostni gospod knezoškof zapustili dekliško sirotišnico.

Iz Ljubljane. (Sogaro škof. Bonomi rešen iz Mahdijeve sužnosti.) Oziroma na prednje-afrikanski misijon ste nam po Veronškem lističu „La Nigrizia“ prišli dve važni novici. Perva je, da srednje-afrikanski apostolski vikar msgr. Frančišk Sogaro je postal škof z naslovom „Trapecopoljski“; — druga pa, da se je č. g. P. Alojzij Bonomi rešil iz Mahdijeve sužnosti in je zdrav dospel v Dougolo; Ohrvalder in Rossignoli pa sta v Obeidu.

Msgr. Sogaro je bil izvoljen v konzistoriju 27. jul., posvečen pa 2. avg. od kardinala Simeoni-ja, prefekta v Propagandi. Imel bo naslov: škof za Trapecopoli. Ta škofovski sedež je v Frigiji na Azijanskem pod metropolo Laodicejsko; ustanovljena je bila v petem stoletji.

Zastran Bonomi-a pravi omenjeni list, da je 25. rožnika dospel v Verono do prečast. apost. vikarja msgr. Sogaro-ta od misijonarja Dominika Vicentini-a naslednji telegram iz Kaire: Bonomi je dospel včeraj zdrav v Dougolo. Ohrvalder in Rossignoli sta v Obeidu. Al. Bonomi je bil misijonski prednik v Džebel-Nubi. Od majnika 1882 je moral okušati prvi sad neverstva, ki ga je bil zbudil razupiti Mahdi. Druga dva imenovana sta misijonarja v Mahdijevi sužnosti. Bonomi tedaj se je rešil z begom in moral je prehoditi obširno pušavo med Obeidom, Kordofanom in Dougolo, kjer je bil sprejet od Angležev, ki so takrat še imeli v posesti to deželo. Zdaj je na poti proti Kairi, in od ondot se podá v Rim, ker sv. Oče močno želé videti ga in z njim govoriti.

Potem se bodo zvedile gotovo novice o sužnjih — nasproti neumnim lažem, da so vsi Mahdijevi jetniki odpadli in postali mahomedani.

Lagali so že davno poprej, ko vendar Hartum še ni bil premagan, da konzula avstrijski in francoski z drugimi v Hartumu so se poturčili! Marsikteri časniki mislijo, da so misijonarji taki omahljivci, kakor oni sami, ter se na nos na vrat daó poturčiti!

Zdaj je še 11 misijonarskih oseb v Mahdijevi sužnosti, namreč: 2 duhovna, 3 neduhovni in 6 redovnic. Časniki so čenčali o 96 jetnikih, češ, kako se čutijo srečne pri Mahdiju, in če bi bili tudi izpušeni, bi ga

(Mahdija) ne hotli zapustiti. To bi bilo res bedasto ver-teti. Imenovali so celo razne imena po telegrafu, češ, ji so odpadli. Bonomi pa, od Angležev zastran tacih podpisov vprašan, je zaterdil, da ni nikoli nič o tacih podpisih slišal, ne on in ne drugi, ki so bili z njim v Obeidu.

Nedavno smo naznanili, da v Parizu se je ustanovi-la družba, ki moli za rešenje vsužnjenih misijonarjev. In ker se sv. Oče papež na čelu tolikih družih močno prizadevajo za njih rešenje, je upanje, da ne v prav dolgem času bodo vsi rešeni.

Iz Boh. Bistrice. Preblagi prijatelji Bohinja, mnogoštevilni duhovni in neduhovni, znani in neznanj dobrotniki nove cerkve na Bistrici! Preveč Vas je, da bi bilo moč vsakemu posebej pisati; zvedite pa po tej poti, da se bo posvečevanje te cerkve veršilo Véliki Šmarinj dopoldne, in sprejmite prijazno povabilo k tej dolgo zaželjeni slovesnosti z iskreno ponovijeno zahvalo, ker ste s svojo darežljivostjo pripomogli, da se je po znani nesreči primeroma še vendar hitro približal za faro preveseli dan!

J. Mesar,
župnik.

Iz Borovnice. (Pogled v Bosno in še kaj družega, VIII.)

Drugo jutro sem se zgodaj poslovil; ker je bila čez dan huda vročina treba je bilo jutranje ure dobro porabiti. Ko sem šel iz sobe, sem vidil v srednji sobi ali na mostovžu majhen altar. Ta turška hiša toraj služi za cerkev! Ako pride več ljudi k sv. maši, ne morejo biti vsi pričujoči, marveč morajo biti tudi spodaj, ali zunaj kuče, in se kolikor mogoče z mašnikom združiti v molitvi, ko se nikakor drugač ne more.

Po Bosni sploh duhovnov manjka; gledé cerkva pa je prava revšina. Da bi mogel, izmaknil bi kakšno cerkev na Kranjskem, in bi jo prenesel v Barlovac; kako prav zalo cerkev pa bi postavil v Banjaluko za škofijsko. To bi bilo veselje za katoličane; turki pa bi z glavami majali, ko bi vidili, da so njih „džamije“ le pritlikovske proti lepim katoliškim cerkvam. Marsikteri razkolniki pa bi zaradi preobilnega žolča proti katoličanom postali zeleni ali celo zboleli.

Služkinja vdova me je, predno sem odšel, še lepo prosila, da naj skerbim za njenega dečka, in je zaterjevala, da vsaki dan moli k Bogu za vse dobrotnike na Slovenskem.

Kmaló potem sem šel memo nove duhovske hiše, ki je precej čedno zidana, in z opekami pokrita. Manjka pa še cerkve.

Čez par ur potem bil sem v Ivanjskoj, in tudi tam moral sem kaj ogledati! Preč. g. dekan bivajo v enaki „palači“ kot g. župnik v Barlovcu. Cerkev pa imajo novo, in še precej prostorno. Preč. g. dekan so mi pravili, da so dobili nekaj cerkvene oprave od preč. gosp. misijonarja Val. Lah-a z Dubice, (toraj gotovo kaj od slovenskih dobrotnikov). Veliko najpotrejnišega pa jim še manjka. Tako n. pr. veliki oltar je samo oltarna miza in pa tabernakelj, nad tabernakeljcem na zidu pa visi mala slika Matere Božje. (Koliko ne ravno potrebnih, ali že zaverženih oltarnih podob, bi se lahko dobilo na Slovenskem, ki bi v Bosni zelo prav prišle!)

Po teh krajih pa je tudi zelo težavno kaj zidati. Pri Banjaluki in tudi tukaj ni nič kamenja, tudi po hribih ne, in zidati je treba le z opeko (ceglo), in če ga dobijo pri trapistih, ali kje drugje, je težava predno se pripelja, zlasti v Ivanjski, ki je pol ure v hrib, in pa take slabe pota! — Zvonik ima že podlago narejeno, ali revež še pod cerkveno streho sedi, in še željno pričakuje, kdaj se bode mogel dvigniti proti nebu.

Edini mali zvon pa visi zunaj na prostem — le pod malo leseno streho, toraj ni čudo, da tako milo poje; nima družbe ne še pravega stanovanja.

Ni se čuditi, da pri takih težavnih okolišinah preč. dekan P. Marko Marič niso nič kaj terdnega zdravja.

Dobil sem bil par kozarčkov pupe, ki je pošteno blago, potem pa sem jo kresal proti Kozarac-u.

Srečala me je bila neka žena, ustopila se kraj ceste, in se mi je globoko priklonila, ter me pozdravila. Misil sem, kaj me ima za norca? pa spomnil sem se, da so tako morali kristjani pozdravljati — turke; in ta šega je menda prišla ženi na misel, ko je mene srečala.

Mesto Kozarac stoji v kotu, in bivajo največ turki in pa Vlahi v njem. Šel sem še malo naprej, in bila je noč. Prenočil sem v neki kuči pri Vlahih (razkolnikih) ali „serbih“. Ker sem želodec seboj nosil, treba je bilo vendar le kaj jesti, in kupil sem kruha. To je bil kruh, z turščne moke z otrobi vmes, in opresen, pa še nek poseben duh je imel. Mali kos je bil, pa ga nisem mogel užugati. Ravno prav, sem si mislil, jutri celi dan ga bom imel dosti.

Ko smo sedeli v veži okoli ognja, spomnil sem se na Ljubljano! Bilo je ravno v večer pred majnikom, toraj sem začel prebirati strune na citrah, in sem zapel prelepo slovensko:

„Za Bogom častimo, Marijo najprej . . .“
pctem pa odpevek pri litanijah v majniku:

O Mat', Kraljica majnika!
Ker Tvoja prošnja vse veljá,
Nam sprosi Ti od Jezusa
Milost Njegovega Serca!

Bošnjaki so poslušali, da so kar zijali! in stari mož je terdil, da kaj takega še ni slišal. Naj bi pač že prišli časi, da bi se tudi po teh krajih glasile mile pesmice v čast Kraljici nebeški, Mariji, kar navadno tudi zagri-zene turčine nekoliko gine. Spal sem potem na klopi, ki pa je bila na vsak način krajši nego jaz; ali gospodar hotel je zjutraj 20 kr. od mene imeti. Dal pa sem mu jih le 10, zato ker je bila prekratka klop! Potem sem šel do Prjedova, od tam, pa sem naredil osnovo, da bom šel v Dubico.

Križ ali tu, ali tam?

„Stari križ sem zamogel nositi, bom li mogel tudi novega, tega ne vém.“

Neki gospodar redil je z veliko družino svojih so-rodnikov, tudi družega domačega človeka, kateri že od mladih nóg ni bil pri zdravi pameti in zaradi tega je bilo treba delati z njim, kakor z otrokom.

Pol leta pred svojo smertjo ponesrečil se je revež, si nogo zlomil. Ljubeznjiva bila je skerb, katero so mu dobri sorodniki vljudno do smerti skazovali. Ko so ubo-žeca pokopali, stopi nekdo, ki mu je tudi v bolezní stre-gel, k gospodarju, ter mu pravi: „Kaj ne, gospod, da je bilo prav, ko je revše umerlo, in da ti je Bog ta ve-lik križ odvzel?“ „To ravno ne“ odgovori mu verli mož, „stari križ zamogel sem nositi, ni se mi zdel pretežak, bom li zamogel tudi novega, ne vém, zakaj, ako Bog odvzame en križ, pošlje kmalo družega. Drugač že ni na svetu.“

Mož imel je prav: „Dru-gač že ni na svetu“, drugač tudi biti ne smé. Le s pomočjo križev tu na zemlji odide človek križu v večnosti. V tem volitev ni te-žavna.

Ribica brez vode.

V planem globoka je videt' kernica,
Čista v njej voda prebistrega lica;

Ribica mlada igra se po vodi,
Višje in višje k obrežju pribrodi.

V sinji vodici je skrita pečina
Z d'émanta čist'ga, opala, rubina,
Še so zeleni turemeliri,
V njej so smaragd in modri safiri.

Vsaka vsih ribic je srečno živela,
Sreče pa ribic le ena ni umela:
Blagor le v žaru če solčnem imeti,
Toraj na suho si jame želeti.

Pravijo, zrak da telo je tekoče,
V tem sedaj ribica skušati hoče;
Škerge pa ribi se naglo sušijo,
V zraku nevkretne plavute medlijo.

Z žarki neusmiljeno solnce jo zbada,
Žéja jo smertno, — aj ribica mlada!
Nezadovoljna si v bistri vodici,
Medla zdaj zeva po kalni lužici.

„Oh preobleci se nebo prejasno,
Nesi v kernico nazaj me prekrasno! —
Nebne solzice so v potok se zbrale:
Z ribico blatno — v kernico zjadrale. —

Kaj, da ni ribica v vodi ostala?
Proti postavi prevzetno ravnala!
V prahu nezgod si prebritkih je vžila,
Tužna nazaj se med svoje vernila!

S. M. Bonaventura.

Razgled po svetu.

Z Dunaja se poroča, da je tudi v ondotni nadškofiji veliko pomanjkanje duhovnov v primeri z veliko množico prebivavcev. Veliko duhovnij je brez duhovnov. Letos bilo je 25. julija samo 20 novih mašnikov posvečenih. Sev'eda se ni čuditi, da se nekatoliški duh razširja, ker tako obilno s prebivavci natlačena spodnja Avstrija z mestom Dunajem vred, katero samo ima nad milijon duš, nima več kot 20 novih mašnikov, izmed katerih je samo 11 domačinov; vsi drugi so iz Moravskega in Češkega. Pomanjkanje je tudi v škofiji Sekovski.

V severni Ameriki se katoličanstvo med zamorci kaj hitro razširja. Sedaj se šteje nad 100,000 zamorcev h katoliški Cerkvi, izmed katerih dve tretjini v državah Mariland, Luizijana in Kentuki. Pred kakimi 13 leti pričela je bratovščina sv. Jožefa blagoslovljeno delovanje med zamorci, in sedaj so v vsaki južni državi katoliški zamorci, kateri imajo svoje šole, v katerih podučujejo nune in redovniki. V devetih državah so po cele katoliške zamurske srenje. V Baltimoru je samostan za zamorke, sv. Monike.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad

in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mladeneč se priporoča v molitev in za kak zdihljivej k „naši ljubi Gospej,“ sv. Jožefu in sv. Cirilu in Metodu, v neki važni zadevi. — Hči prosi za svojo hudo bolno mater, da bi se ozdravili, če je Božja volja. — Spreobrnjenje nekega mladenča. — Bolna deklica. — Trije veliki grešniki. — Žena v hudi bolezni, da bi ji naša ljuba Gospa presv. Serca sprosil zdravje, če je Božja volja. — V vratu že dolgo časa hudo bolna, da bi se na priprošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Blaža pozdravila, ali saj pomoč dosegla, da bi ložej težavo prenašala. — Mati priporoča razuzdano hčer, zarad ktere se prejoka po dnevi in po noči, da bi se spreobrnila in rešila pogubljenja.

Zahvala.

Presvetemu Jezusovemu, in Marijnemu Sercu se priserčno zahvaljujem in tudi sv. Jožefu, sv. Francišku, sv. Ant. in dušam v vicah ter svetnikom; ker zadobila sem zdravje, ko sem bila v glavi hudo bolna. Čast in hvala Jezusovemu in Marijenemu Sercu, in vsim svetnikom!

Koledar za prihodnji teden:

10. vel. serp. S. Lorenc. — 11. S. Krištof. — 12. S. Klara. — 13. S. Hipolit. — 14. (Zapovedan post.) S. Evzebij. — 15. Vnebovzetje presv. Marije D. ali Véliki Šmarinj. — Dvanajsta nedelja po Binkoštih. S. Joahim, oče presv. Marije D.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

9. prosinac.

Sv. Arzal, spoznovavec, v časti posebno pri Koptih.

Sv. Emrojla, ki je umerla mučeniške smerti. Častijo jo v Etijopiji.

Sv. Julijan in njegova soproga sv. devica *Bazilisa*; živela sta v deviškem zakonu in vse svoje premoženje razdelila med reveže in za druge dobre namene. *Bazilisa* je bila okrog sebe zbrala lepo kardelce devic, ktere je Bog, ko se je začelo preganjaje kristjanov, na prošnjo sv. *Bazilise* vzel v nebesa; tudi *Bazilisa* sama je takrat umerla in se preselila v nebesa. Njenega soproga *Julijana* je pa deželni predsednik, brezbožni *Marcijan*, dal zapreti, hišo njegovo pa zažgati, in pri tej priliki je veliko kristjanov, duhovnov in neduhovnov, kateri so v to hišo pribežali, konec storilo v ognju. *Julijana* so več dni zaporedoma terpinčili na razne načine, naposled pa ob glavo djali. Med mučenjem so se zgodile čudovite spreobrnjenja. Česar namreč nihče pričakoval ni, to se je zgodilo. Spreobrnili so se namreč: lastni služabnik predsednikov, neki deček, *Celz* po imenu, in njegova mati *Marcijonila*, in celo dvajseteri vojščaki, kateri so na straži stali pri ječi v kateri je bil zapert sv. *Julijan*. Ravno o pravem času še je na božji nagib prišel mašnik *Antonij* v ječo k *Julijanu*, da je kerstil *Celza*, *Marcijonilo* in druge spreobrnjence. Seboj je pripeljal *Antonij* sedem dečkov bratov, katerim je bil odgojitelj. Tudi ti so z drugimi spoznovalci sv. vere vred dosegli ta dan krono mučeništva l. 311.

Sv. Marcellin, škof v Anconi (*Jakinu*) na Laškem, je živel v 6. stoletji. V njegovem življenji se bere čudovita dogodba, da, ko je bil nastal v njegovem stolnem mestu požar, je on začel moliti in precej je ponehal

ogenj. Ugasnil je tedaj sv. škof požar v pravem pomenu besede s svojo molitvijo. Tudi po njegovi smerti se je zgodilo mnogo čudežev na njegovem grobu.

Sv. Marcijana, devica in mučenica v Cezareji Mavritanski. Izpostavljena je bila najpervo brezbožnikom, kateri so bili nevarni njeni nedolžnosti in njenemu deštvu; ali Bog jo je čudovito rešil iz njihovih rok, zato so jo izpostavili divjim zverim, ki so jo raztergale.

Sv. Paskazija, devica in mučenica. Živela je v mestu Dijon-u na Francoskem za časa cesarja Marka Avrelija, kateri ji je zavoljo sv. vere dal glavo odsekati.

Sv. Peter, škof mesta Sebaste v Armeniji, brat sv. Bazilija Velikega, sv. Gregorija Nisenskega in svete Makrine. Posnemal je zvesto svoja sveta brata in svojo sveto sestro, ter tako sam dosegel svetost. Hvalijo zlasti njegovo gostoljubnost in dobrotljivost do potujočih ptujcev. Umerl je leta 387.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Zlata maša.) V uršulinski cerkvi bodo prihodnjo nedeljo ob 9 obhajali zlato mašo ali 50letnico svojega duhovstva prečastiti Mr. Mihael Potočnik, papežev častni kamernik, nunski spovednik, škofjski duhovni svetnik itd. Ob 9 bode pridiga in potem slovesna sv. maša. Bog daj srečo.

Na Porcijunkule se je bilo v Ljubljano iz mnogih krajev zbralo silno ljudstva. Po vsih cerkvah je bilo vse napolnjeno okoli spovednic; po dolge ure je več gg. vernike obhajalo po cerkvah. Molitev toliko očiščenih věrnikov mora imeti veliko moč; ni čuda, da v sedanji hudi suši je precej v nedeljo proti koncu Porcijunkule začel rositi pohleven dež, po kakoršnjem so zdihovali ljudje in zemlja, in od takrat je namakal več noči.

Namesto sv. maše na Rožniku poslednji torek se je opravila ravno ta dan o 1/25 pri sv. Jakopu, ker je bilo vreme tisti dan za hojo na Rožnik preveč neugodno.

V Št. Vidu nad Ljubljano je vse živo s pripravljajem na slavno 800letnico ondodne fare. Obhajala se bode letos meseca kimovca (sept.) in bo ob enem tudi sveti misijon. Prezali nov svetilnjak, čisto po novi šegi, se vidi že dodelan pri g. Belcu v Št. Vidu; tabernakelj je blezo tudi že zelo doveršen pri Zadnikarji, izversten proizvod domači umetnik g. Miroslav Tomec; že delj časa slika nov križev pot; cerkev od znotraj se snaži, beli, dobí novih slikarj. Bog daj srečo verlim Šentvidčanom, da bi se prav dobro izšlo v blagor in zveličanje cele fare, pa tudi še Ljubljančanov!

Iz Preske. Preč. gosp. dekan Anton Aleš naznanja z užaljenim srcem, da je njegov ljubi brat Luka Aleš, župnik v Preski, 2. avgusta popoldne ob 2, po dolgi mučni bolezni, previden s ss. zakramenti za umirajoče v Gospodu zaspal. Pogreb je bil v sredo, 5. avgusta, ob 9 zjutraj. Pokopoval je preč. gosp. dekan Anton Urbas, pridigal prav ginljivo in podučno preč. g. kan. dr. L. Klofutar; bilo je čez 30 družih duhovnov pričujočih in silo ljudstva. — Naj bode blagi rajni vsim prijateljem in znancem v molitev priporočen.

Postonjska 4razredna šola je imela 343 otrok, izmed katerih je 43 odličnih, dobri dve tretjini jih prestopi v više razrede. Učili so se tudi sadjereje.

Kolera na Španjskem vedno bolj grozno razsaja, pa razširila se je tudi že na Francosko v nekatere okrajine. Na Španjskem jih je do konca julija zbolelo blizo 115 tisuč, umerlo pa 34 tisuč. — Najboljši pomoček, da bi nas ta strašna šiba ne zadela, je pokora.

Dobrotni darovi.

Za kapelo sv. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezus. presvetega Serca v Ljubljani: Milostni gospod knez in škof ar. Jakob Misija, 190 gld. — Čast. gg.: Smrekar, duh. pomč. v Kočevji, 3 gld. — Jauzež Šiška, škof. tajn., 5 gold. — Ant. Ponikvar, župnik v Knežaku, 3 gld. 80 kr. — M. Kožuh, dekan v Stari Loki, 5 gld. — Dr. Jožef Dolenc, kaplan v Stari Loki, 5 gold. — Anton Nemeč, duh. oskerbnik v Trebnjem, 4 gold. — Vaso Petričič, tergovec in hišni posestnik, 5 gold. — Katar Stariha v Pičanu, 5 gld. — Martin Molek, beneficijat v Šmartnem pri Litiji, 2 gld. — Jožef Skubic, duhoven v Ribnici, 5 gold. — Ivan Bačnik, župnik, 1 delnico banke Slov., to je, 7 gld. — Ign. Fertin, duh. pom., 1 gld. — Iz Zaline 4 gold. 80 kr. — Župnija Ježica 11 gold. (Op. V štev. 28 je po tisk. pomoti stalo 1 gold. Vred.) Gospod Alojzij Jenko, 50 gold. — Gospod Matej Močnik zopet 20 gold. — Vis. čast. gospod Balt. Bartol, 25 gold. — V. čast. gospod France Kepec, 1 gold. — Neimenovana oseba po milg. proštu Peter Urhu 10 gold. — Neimenovana 2 gld. — Gosposdičine Josipina in Karolina Tonija 2 stara tolarja.

Za opravo ubožnih cerkev ljubljanske škofije: S Sorice 22 gld. — Čč. gg. bogoslovci zopet 2 gld. — S Polhovega gradca zopet 5 gld. 20 kr. — Helena Velkaverh 1 gld. — Iz Dolenje vasi 13 gld. 26 kr. — Z Osilnice zopet 3 gl. — Iz Nove Oselice 5 gl. — Iz Sostrega 23 goldinarjev 25 sold. — Iz Škocijana pri Turjaku 10 gld. — Iz Leš 5 gld. — Iz Smihela pri Žužemberku 8 gld. — Z Rovt nad Logatcem 23 gld. — Preč. g. stolni župnik A. Urbas 1 gld. — Iz Leskovca 22 gld. — Čast. g. župnik J. Jerič 2 gld. — Marija Jerič 1 gld. — Iz Godoviča zopet 1 gld. 75 kr.

Za študentovsko kuhinjo: Prečastiti gospod zlato-mašnik Karol Tedeschi 5 gld. — Čast. g. župnik Blaž Petrič 3 gld. — 1/4XL 1 gld. za štud. kuh. (in 1 gld. za misijone).

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: A. G. V. M. 5 gold. — Mar. Lazar s Češnjic 5 gld. — Čast. g. Franc Kepec 3 gld.

Za Leopoldovo bratovšino: Antonija Miklavec 1 gld.

Za afrikanski misijon: Antonija Miklavec 1 gld. — M. Laknar 1 gld.

Za bratovšino N. lj. G. presv. Serca: Po g. dr. Dolenču M. H. 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Franc Perpar, duh. pomoč. v Trebnjem 75 gold.

Za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu: Neimenovana 1 gld.

Za sv. Očeta: Iz Mekin po č. g. župniku 7 gld.

Za zvonove v Serajevu: Po č. g. sakristanu Jožefu Erkerji 25 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. M.: Gratias iutim.! Caetera sicut D. disponuerit.